

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 387/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Aequitas, s. r. o., Dolná 19, Banská Bystrica, proti personálnemu rozkazu Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 8447 zo 7. decembra 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy personálnym rozkazom označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje personálny rozkaz zrušiť, uložiť príkaz obnoviť stav pred porušením základných práv, priznať mu finančné zadosťučinenie 450 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ bol v Ozbrojených silách Slovenskej republiky (ďalej len „ozbrojené sily“) pôvodne funkčne zaradený vo vojenskej odbornosti pilot. Išlo o letovú funkciu, pri ktorej reálne vykonával činnosť pilota. Ústavnou sťažnosťou napadnutým personálnym rozkazom bol ustanovený do funkcie v inej vojenskej odbornosti, a to ako vedúci riadenia lietania. Ide o neletovú funkciu, ktorej podstata spočíva v riadení lietania iných pilotov z vojenskej základne.

3. Personálny rozkaz bol vydaný na základe návrhu príslušného veliteľa na personálne opatrenie z 30. októbra 2017, a to z dôvodu zmeny zdravotnej kvalifikácie sťažovateľa a na základe personálneho zámeru príslušného veliteľa. K uvedenému návrhu sa sťažovateľ vyjadril súhlasne.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ skutkovo informuje, že v júni 2017 absolvoval lekársku prehliadku, ktorej záverom bolo konštatovanie o dočasnej neschopnosti leteckej služby v pozícii pilota. Keďže sa však letecko-lekárskou prehliadkou sťažovateľa prieskumná komisia Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej len „prieskumná komisia“) odmietla v zmysle § 100 a § 101 zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 281/2015 Z. z.“) zaoberať, vyšetrenia sťažovateľa mali byť lekárskou správou ukončené.

5. Podľa sťažovateľa personálny úrad ozbrojených síl pri vydávaní rozkazu porušil § 91 ods. 2 a 4 písm. g) zákona č. 281/2015 Z. z., ako aj § 3 ods. 1 Správneho poriadku. Návrh na personálne opatrenie totiž podľa sťažovateľa nie je riadne odôvodnený (chýba vymedzenie, v čom spočíva zmena zdravotnej kvalifikácie, a nie je uvedený žiadny objektívny podklad, na ktorom je založený personálny zámer veliteľa), čo sa následne prenáša i na samotný personálny rozkaz, ktorý sa stáva nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

6. O zmene zdravotnej kvalifikácie sťažovateľa nerozhodla zákonom predpokladaná prieskumná komisia, a preto si porušovateľ sťažovateľových práv nemohol sám urobiť úsudok o tejto skutočnosti.

7. Pokiaľ ide o personálny zámer veliteľa ako dôvod napadnutého personálneho rozkazu, sťažovateľ uvádza, že súčasťou jeho osobného spisu nie je žiaden personálny zámer.

8. Sťažovateľ kritizuje, že nebol oboznámený so začatím konania o jeho ustanovení do funkcie v inej vojenskej odbornosti, personálny úrad ozbrojených síl mu neposkytol žiadnu pomoc ani poučenia a nedal mu príležitosť, aby svoje práva a záujmy mohol účinne obhajovať.

9. K svojmu súhlasu s návrhom na personálne opatrenie z 30. októbra 2017 sťažovateľ vysvetľuje, že jeho kladné vyjadrenie sa vzťahovalo výlučne na skutočnosť, že bol s návrhom veliteľa oboznámený.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Účelom predbežného prerokovania je predovšetkým posúdenie splnenia procesných podmienok nevyhnutných pre meritórne rozhodnutie o ústavnej sťažnosti, ako aj eliminácia zjavne neopodstatnených ústavných sťažností z ďalšieho procesného postupu ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

11. Napadnutý personálny rozkaz je v prvom rade potrebné podrobiť skúmaniu z hľadiska danosti právomoci ústavného súdu na rozhodnutie o ústavnej sťažnosti proti nemu podanej. Nadväzne je potrebné skúmať aj včasnosť ústavnej sťažnosti, keďže personálny rozkaz nadobudol právoplatnosť 22. decembra 2017 a ústavná sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 15. júna 2021, teda zjavne po uplynutí zákonnej lehoty upravenej v § 124 prvej vete zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd nespochybňuje sťažovateľovu argumentáciu o nepreskúmateľnosti personálneho rozkazu v inštančnom administratívnom postupe, ako ani v konaní pred správny súdom (§ 91 ods. 9 a 10 zákona č. 281/2015 Z. z.).

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti informuje (a dokladá jej prílohami), že:

- v roku 2020 požiadal podľa § 91 ods. 11 zákona č. 281/2015 Z. z. o vydanie personálneho rozkazu o skončení personálneho opatrenia zavedeného napadnutým personálnym rozkazom, na čo mu riaditeľ personálneho úradu ozbrojených síl 7. decembra 2020 oznámil, že nie je dôvod na požadovanú zmenu,

- v októbri 2020 sa sťažovateľ obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) s podnetom na podanie protestu proti napadnutému personálnemu rozkazu; jeho podnet bol odložený pre nepreskúmateľnosť personálneho rozkazu prokuratúrou, o čom ho generálna prokuratúra oboznámila listom z 15. decembra 2020,

- v decembri 2020 sťažovateľ doručil Generálnemu štábu Ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „generálny štáb“) podnet na preskúmanie personálneho rozkazu mimo odvolacieho konania podľa § 65 Správneho poriadku; náčelník generálneho štábu v liste z 29. januára 2021 konštatoval súlad personálneho rozkazu so zákonom,

- sťažovateľ 23. decembra 2020 doručil personálnemu úradu ozbrojených síl návrh na obnovu konania, ktorého výsledkom bol napadnutý personálny rozkaz, a to z dôvodu podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku; rozhodnutím z 25. januára 2021 riaditeľ personálneho úradu ozbrojených síl navrhovanú obnovu konania nepovolil a následne odvolanie sťažovateľa náčelník generálneho štábu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

14. Z reakcií jednotlivých orgánov verejnej moci na žiadosti a návrhy uvedené v predchádzajúcom odseku vyplýva, že meritórne bol vybavený podnet sťažovateľa na preskúmanie personálneho rozkazu mimo odvolacieho konania, ako aj jeho návrh na obnovu konania. Naopak, vecnou stránkou personálneho rozkazu, resp. postupu predchádzajúceho jeho vydaniu, sa nezaoberala generálna prokuratúra. Sťažovateľova žiadosť o postup podľa § 91 ods. 11 zákona č. 281/2015 Z. z. je z pohľadu skúmania právomoci ústavného súdu irelevantná, lebo nie je koncipovaná ako prostriedok zabezpečujúci opravu alebo prieskum personálneho rozkazu.

15. Pre predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti je rozhodujúce, že dôvodmi v nej sťažovateľom prednesenými sa zaoberal tak náčelník generálneho štábu v liste z 29. januára 2021, ktorým reagoval na sťažovateľov podnet na postup podľa § 65 Správneho poriadku, ako aj v rozhodnutí z 29. apríla 2021, ktorým zamietol sťažovateľovo odvolanie proti rozhodnutiu riaditeľa personálneho úradu ozbrojených síl o nepovolení sťažovateľom navrhovanej obnovy konania a potvrdil ho. Náčelník generálneho štábu zaujal meritórne stanoviská k sťažovateľovej kritike odôvodnenia personálneho rozkazu, k jeho interpretácii prejaveneho súhlasu zaznamenaného na návrhu veliteľa na personálne opatrenie z 30. októbra 2017, ku vplyvu zmeny zdravotnej kvalifikácie a absencie rozhodnutia prieskumnej komisie na sporný personálny rozkaz.

16. Rekapitulované zistenia vedú k záveru, že sťažovateľove námietky proti personálnemu rozkazu inkorporované v dôvodoch jeho ústavnej sťažnosti boli predmetom posúdenia iným orgánom verejnej moci, čo vylučuje právomoc ústavného súdu na ich opätovné posudzovanie a rozhodnutie o nich. Opačný postup ústavného súdu by bol popretím princípu subsidiarity jeho právomoci. Tá je

príkazom pre každého, kto namieta porušenie svojho základného práva, aby rešpektoval postupnosť právnej ochrany, a pred tým, ako podá ústavnú sťažnosť, požiadal o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu. Preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ak bol sťažovateľ nespokojný s meritórnym posúdením jeho procesných podaní uvedených v odseku 13, nič mu nebránilo domáhať sa súdneho prieskumu ich vybavenia.

17. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku už nebolo nutné skúmať jej včasnosť ani rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa prednesených v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu